

- liczbę kondygnacji nie większą niż 3,
- maksymalną intensywność zabudowy nie większą niż 1,2,
- powierzchnię zabudowy nie większą niż 40% powierzchni działki budowlanej,
- powierzchnię biologicznie czynną nie mniejszą niż 30% powierzchni działki budowlanej,
- dachy płaskie, dwuspadowe lub wielospadowe o kacie nachylenia połaci do 50°.

Natomiast wytyczne Studium, dla przedmiotowych terenów określają:

- liczbę kondygnacji nadziemnych nie większą niż 2,
- maksymalną intensywność zabudowy nie większą niż 0,6,
- powierzchnię zabudowy nie większą niż 30% powierzchni działki budowlanej,
- powierzchnię biologicznie czynną nie mniejszą niż 35% powierzchni działki budowlanej,
- dachy dwuspadowe lub wielospadowe o kacie nachylenia połaci do 45° (bez możliwości realizacji dachów płaskich).

Co więcej, dla wskazanych terenów ustalenia planu przewidują lokalizację budynków garażowych oraz budynków łączących funkcję gospodarczą i garażową, podczas gdy kierunki Studium, wskazują jedynie na możliwość lokalizacji budynków gospodarczych.

Dodatkowo podkreśla się iż, przedmiotowa uchwała została podjęta przez Radę Miejską w Baranowie Sandomierskim na sesji w tym samym dniu co uchwała Nr XXVIII/223/26 w sprawie uchwalenia zmiany studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Miasta i Gminy Baranów Sandomierski, dla terenu położonego w obrębie miejscowości Dąbrowica, Siedleszczany, Skopanie i Suchorzów – ETAP III. Natomiast w orzecznictwie sądów administracyjnych utrwalona już linia orzecznicza, iż niedopuszczalne jest podjęcie uchwały w sprawie studium (lub jego zmiany) i planu miejscowego (lub jego zmiany) na sesji rady w tym samym dniu (wyrok NSA z 30 kwietnia 2020 r., sygn. akt II OSK 1288/19, wyrok WSA w Gorzowie Wielkopolskim z 24 lutego 2022 r., sygn. akt II SA/Go 1043/21, wyrok WSA w Szczecinie z 15 kwietnia 2021 r., sygn. akt II SA/Sz 1016/20). Jak wynika z orzecznictwa, samo stwierdzenie zgodności planu miejscowego (lub jego zmiany) ze studium, w sytuacji, gdy studium to zostało uchwalone lub zmienione na tej samej sesji w tym samym dniu co plan lub jego zmiana, przed uchwaleniem tego planu (lub jego zmiany), pozwala uzyskać jedynie formalną zgodność obu tych aktów. Prowadzi natomiast do fikcji zgodności projektu planu (lub jego zmiany) ze studium (lub jego zmianą) i pozbawia studium jakiegokolwiek znaczenia. Powyższe zatem, w ocenie sądów administracyjnych, stanowi istotne naruszenie art. 15 ust. 1 oraz art. 20 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, w brzmieniu obowiązującym przed dniem 24 września 2023 r.

Zwrócenia uwagi wymaga następnie brak spójności pomiędzy ustaleniami planu zawartymi w uchwale, a ustaleniami zawartymi na rysunku stanowiącym załącznik nr 1 do przedmiotowej uchwały.

I tak, niezgodność pomiędzy ustaleniami planu zawartymi w uchwale a ustaleniami zawartymi na rysunku występuje m.in.:

- a) w § 27 ust. 2 pkt 1 uchwały (w zakresie szerokości dróg w liniach rozgraniczających), w którym ustalono szerokość dla terenów 1.KDL - 8.KDL od 11 m do 24 m, natomiast z rysunku planu, wynika, że szerokość ta jest rzeczywiście zmienna, ale np. dla terenu 2.KDL i 3.KDL została zwymiarowana na rysunku planu na poziomie 7 m. Analogiczna uwaga dotyczy szerokości dróg w liniach rozgraniczających dla terenów dróg wewnętrznych oraz dróg publicznych klasy dojazdowej;
- b) w § 17 ust. 6 uchwały, na terenach zabudowy przemysłowej i produkcyjnej ustalono pasy zieleni izolacyjnej o szerokości minimum 10m, zgodnie z rysunkiem planu, niemniej jednak zarówno na rysunku planu jak i w legendzie, brak jest takiego ustalenia. Analogiczna uwaga dotyczy ustaleń dla terenu przemysłowo-usługowego, zawartych w § 18 ust. 6 uchwały;
- c) w § 16 ust. 6 uchwały, dla terenu zabudowy mieszkaniowo-usługowej, ustalono zasady obsługi komunikacyjnej z przyległych dróg publicznych oraz poprzez drogi wewnętrzne, niemniej jednak z rysunku planu wynika, iż teren ten przylega jedynie do dróg publicznych, nie wiadomo więc o jakich drogach wewnętrznych mowa we wskazanych ustaleniach planu. Z kolei dla terenów zabudowy zagrodowej, w § 22 ust. 8 uchwały, ustalono obsługę komunikacyjną również z

- przyległych dróg publicznych oraz poprzez drogi wewnętrzne, niemniej jednak z rysunku planu, wynika, iż tereny np. 6.RM, 14.RM nie przylegają do żadnych wskazanych dróg;
- d) w ustaleniach zasad i warunków scalania i podziału nieruchomości dla terenu obiektu urządzeń dozoru w § 9 ust. 1 pkt 2 lit. b i pkt 3 lit. b uchwały, gdyż z rysunku planu, wynika, iż brak jest takiego obiektu na obszarze niniejszego planu;
 - e) oznaczeniach terenu zabudowy mieszkaniowo-usługowej, gdyż w tekście uchwały teren ten oznaczony jest symbolem MN/U, a w legendzie i na rysunku planu symbolem MNU,
 - f) przeznaczeniu terenów oznaczonych symbolami WS, gdyż w tekście uchwały tereny te przeznaczono pod tereny wód powierzchniowych śródlądowych, a w legendzie na rysunku planu mowa jest o terenie wód powierzchniowych;
 - g) wskazaniu w § 4 ust. 2 uchwały oznaczeń, które na rysunku planu stanowią informację lub uwzględniają przepisy odrębne tj. pomniki przyrody, osuwiska i tereny zagrożone ruchami masowymi, natomiast z rysunku planu, wynika, że takie oznaczenie stanowi również granica terenu zamkniętego, co nie zostało uwzględnione w tekście uchwały.

Powyższe niespójności naruszają §8 ust.2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. z 2003 r. poz. 1587 z późn. zm.) który stanowi, że część graficzną projektu planu miejscowego sporządza się w sposób umożliwiający jednoznaczne jej powiązanie z częścią tekstową projektu planu miejscowego. Ponadto, z treści art. 15 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynika, iż plan miejscowy składa się zarówno z części tekstowej, jak i części graficznej. Zgodnie z art. 20 ust. 1 ww. ustawy, część tekstowa planu stanowi treść uchwały w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, część graficzna stanowi załącznik do uchwały. Treść tych przepisów wyraźnie wskazuje, iż część graficzna planu jest "uszczerbowieniem" części tekstowej i ustalenia planu muszą być odczytywane łącznie – z uwzględnieniem zarówno części graficznej, jak i tekstowej. Z tych względów, nie może być zatem rozbieżności pomiędzy częścią tekstową, a częścią graficzną planu.

Wskazania wymaga następnie, że art. 15 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym zawiera zamknięty katalog elementów planu miejscowego, które określa się obowiązkowo (art. 15 ust. 2) lub w zależności od potrzeb (art. 15 ust. 3). Natomiast, jakiegokolwiek inne ustalenia planu nieokreślone w art. 15 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym należy traktować jako ustalenia/oznaczenia informacyjne.

Badana uchwała zawiera natomiast obowiązujące ustalenia, które wykraczają poza obowiązkowy i dopuszczalny zakres ustaleń planu miejscowego, określony w art. 15 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, w brzmieniu obowiązującym przed 24 września 2023 r. W § 8 pkt 2 i 3 uchwały zamieszczono bowiem zapisy nakazujące m.in. wykonanie badań geologiczno-inżynierskich potwierdzających brak aktywności osuwiska, obowiązek prowadzenia monitoringu geotechnicznego, uzyskania pozytywnej opinii właściwego organu nadzoru geologicznego czy też obowiązek wykonania opinii geotechnicznej określającej warunki posadowienia. W § 4 ust. 1 pkt 4 uchwały oraz na rysunku planu niewłaściwie wskazano „wymiarowanie wyrażone w metrach” jako obowiązujące ustalenie planu.

W § 9 uchwały ustalono zasady scaleń i podziału nieruchomości w odniesieniu do działek budowlanych, co wykracza poza zakres wskazany w § 4 pkt 8 rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego oraz art. 15 ust. 2 pkt 8 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, gdyż pojęcia „działki” i „działki budowlanej” nie są ze sobą tożsame. Z kolei w § 15 ust. 4, § 16 ust. 4, § 17 ust. 4, § 18 ust. 4, § 19 ust. 5, § 20 ust. 4, § 22 ust. 4 uchwały, ustalono minimalną powierzchnię i minimalną szerokość frontu nowo wydzielanych działek budowlanych. Niemniej jednak, zaznacza się, iż podział nieruchomości a zasady scalania i podziału nieruchomości, są to dwie odrębne procedury, których nie należy ze sobą utożsamiać. Jedynym parametrem dotyczącym podziału nieruchomości, który można określić, w zależności od potrzeb, w planie miejscowym, jest minimalna powierzchnia nowo wydzielonych działek budowlanych, stosownie do art. 15 ust. 3 pkt 10 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, w brzmieniu obowiązującym przed 24 września 2023 r. Stąd też, ustalenie minimalnej szerokości frontu nowo wydzielanych działek budowlanych, wykracza poza zakres art. 15 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

14-04-2026

Dokument zgodny z oryginałem
pozostającym w ewidencji
platformy elektronicznego
obrotu dokumentów ePUAP

Uchwała zawiera także inne nieprawidłowości.

I tak, stosownie do przepisów art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, w brzmieniu obowiązującym przed 24 września 2023 r. oraz § 4 pkt 6 rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego:

- a) dla terenów elektrowni słonecznych, oznaczonych na rysunku planu symbolami 1.ES i 2.ES, w § 14 ust. 3 pkt 1 uchwały, nie ustalono wysokości zabudowy dla wszystkich dopuszczonych form zabudowy na przedmiotowych terenach tj. stacji elektroenergetycznych. Analogicznie, uwaga dotyczy ustaleń dla terenu usług i rekreacji, gdzie nie ustalono wysokości zabudowy dla terenowych urządzeń sportowo-rekreacyjnych;
- b) nie ustalono minimalnej liczby miejsc parkingowych dla terenu usług i rekreacji oznaczonego symbolem 1.US. Wprawdzie w § 11 ust. 2 pkt 5 uchwały, ustalono minimalną liczbę miejsc parkingowych dla zabudowy usługowej, niemniej jednak należy podkreślić, iż plan wyznacza zarówno tereny zabudowy usługowej jak i tereny z dodatkowym przeznaczeniem pod zabudowę rekreacyjną, co już nie zostało uwzględnione w zapisach § 11 ust. 2 pkt 5 uchwały;
- c) dla terenów wód powierzchniowych śródlądowych, oznaczonych na rysunku planu symbolami 1.WS – 14.WS, nie ustalono żadnych parametrów i wskaźników zagospodarowania terenu, w związku z ustaleniem możliwości lokalizacji na tych terenach obiektów i urządzeń infrastruktury technicznej oraz obiektów związanych z ich obsługą.

Stosownie do § 4 pkt 9 lit. a rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, brak jest ustalenia parametrów dla dopuszczonej rozbudowy infrastruktury technicznej - w zakresie zaopatrzenia w energię elektryczną.

W §11 pkt 9 uchwały, zawarte są ustalenia w zakresie odprowadzania ścieków, które dopuszczają odprowadzanie ścieków do sieci kanalizacji sanitarnej lub do szczelnych zbiorników bezodpływowych. Niemniej jednak art. 5 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2025 r., poz. 733), dopuszcza możliwość odprowadzania ścieków również do przydomowej oczyszczalni ścieków, spełniającej wymagania określone w przepisach odrębnych i nie wprowadza ograniczenia stosowania takiego rozwiązania w związku z czym plan miejscowy nie może zawierać zapisów o wykluczeniu pewnych rozwiązań prawnych, dopuszczonych na mocy innych aktów prawnych. Wątpliwości budzą również ustalenia planu, zawarte w § 11 pkt 10 lit. c uchwały, w zakresie zakazu stosowania wyłącznie „nowych” systemów odprowadzania wód opadowych i roztopowych z terenów sąsiednich na obszar kolejowy i wykorzystania do tego celu kolejowych urządzeń odwadniających.

W § 14 ust. 2 pkt 2 uchwały, mowa jest o dojazdach serwisowych, niemniej jednak w uchwale nie zdefiniowano tego pojęcia, nie wiadomo więc o jakie dojazdy serwisowe chodzi. Pojęcie zarówno „drogi serwisowej” jak też „dojazdu serwisowego” nie posiada definicji legalnej, zatem skoro powołano się w ustaleniach planu na takie pojęcie, należało dokonać jego interpretacji. Takie stanowisko zajął Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie w wyroku sygn. akt II SA/Kr 1585/18 z dnia 9 maja 2019 r.

W § 21 ust. 2 pkt 1 oraz § 22 ust. 2 pkt 3 uchwały dopuszczono lokalizację m.in. stawów na terenach rolniczych oznaczonych symbolami 1.R-15.R oraz terenach zabudowy zagrodowej, oznaczonych symbolami 1.RM-17.RM, które zlokalizowane są częściowo na gruntach rolnych klasy III. Jednakże, stosownie do art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (Dz. U. z 2024 r., poz. 82), gruntami rolnymi są jedynie grunty pod stawami rybnymi, a nie pod wszystkimi stawami. Zmiana przeznaczenia gruntów rolnych na cele nierolnicze wymaga zatem uzyskania zgody, o której mowa w art. 7 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych.

Część zapisów planu budzi ponadto wątpliwości interpretacyjne i będzie powodowało trudności na etapie stosowania ustaleń planu, np. zapisy w brzmieniu: „zakaz zanieczyszczenia gleby” (§ 6 ust. 2 uchwały), „zastosowania odpowiednich środków zabezpieczających” (§ 8 pkt 2 uchwały), „zalecenie lokalizacji zabudowy w sposób minimalizujący ingerencję w rzeźbę terenu i warunki gruntowe” (§ 8 pkt 3 uchwały), gdyż nie wiadomo, w jaki sposób należy je stosować. Plan miejscowy musi natomiast zawierać ustalenia precyzyjne i jednoznaczne, ponieważ pełni rolę aktu normatywnego wpisującego się w determinantę prawną decyzji administracyjnych wydawanych w procesie inwestycyjnym. Ponadto, jako akt prawa miejscowego określa zakazy, nakazy, dopuszczenia

i ograniczenia, a nie „zalecenia”. Niewłaściwe i niezgodne z § 4 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r., w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. z 2016 r., poz. 283), są również zapisy zawarte w § 3 pkt 4, § 6 ust. 1 pkt 4, § 23 ust. 2 pkt 2 uchwały, gdyż zawierają odwołanie do przepisów odrębnych - przypomnienie o ich stosowaniu, bądź uwzględnianiu, w związku z ustalonym w planie przeznaczeniem. Dodatkowo należy zwrócić uwagę na brak uzasadnienia, o którym mowa w wyżej cyt. art. 15 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

W zakresie dokumentacji prac planistycznych organ nadzoru stwierdził następujące nieprawidłowości, braki i naruszenia.

W związku z podjęciem przez Sejmik Województwa Podkarpackiego uchwały Nr XIII/218/25 z dnia 31 marca 2025 r. w sprawie uchwalenia Audytu krajobrazowego województwa podkarpackiego, brak jest ponownego uzgodnienia projektu planu z Zarządem Województwa w zakresie uwzględnienia wyników ww. audytu krajobrazowego, co istotnie narusza art. 17 pkt 6 lit. b tiret dziewiąte ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, w brzmieniu obowiązującym przed dniem 24 września 2023 r. Stąd też, plan w uchwalonej formie przyjęty został bez uzyskania wszystkich, odpowiednich uzgodnień, o których mowa w ustawie.

Brak jest dokumentów, potwierdzających uzyskanie zgody na zmianę przeznaczenia gruntów rolnych i leśnych na cele nierolnicze i nieleśne, co stanowi istotne naruszenie art. 17 pkt 6 lit. c ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, w brzmieniu obowiązującym przed dniem 24 września 2023 r. oraz § 12 pkt 12 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. z 2003 r. poz. 1587 z późn. zm.). Dodatkowo podkreśla się, iż w przypadku gruntów leśnych, decyzja zezwalająca na zmianę przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne jest wydawana do konkretnej uchwały w sprawie przystąpienia do sporządzenia bądź zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, w związku z czym w przypadku podjęcia kolejnej uchwały o przystąpieniu do sporządzenia lub zmiany planu należy wystąpić do Ministra Klimatu i Środowiska o uzyskanie kolejnej zgody. Takie stanowisko przedstawił Minister Klimatu i Środowiska w piśmie z dnia 19 kwietnia 2024 r. znak: DLŁ- WNL.8136.35.2024.MP, które zostało przekazane Wójtom, Burmistrzom i Prezydentom Miast na terenie województwa podkarpackiego, pismem tut. Organu z dnia 6 maja 2024 r. znak: I-IV.740.8.2024.

W dokumentacji prac planistycznych nie ma informacji, w jakim terminie zostało wywieszona na tablicy ogłoszeń obwieszczenie o wyłożeniu do publicznego wglądu projektu planu stosownie do dyspozycji art. 17 pkt 9 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, w brzmieniu obowiązującym przed 24 września 2023 r. Ponadto, plan w uchwalonej formie nie stanowił przedmiotu wyłożenia do publicznego wglądu. Ustalenia zawarte m.in. w § 11 ust. 2 pkt 5 (w zakresie miejsc parkingowych), zostały bowiem przyjęte bez przeprowadzenia procedury planistycznej określonej w art. 17 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Brak jest także rozstrzygnięcia Burmistrza w sprawie rozpatrzenia uwagi wniesionej do wyłożonego do publicznego wglądu projektu planu, co narusza § 12 pkt 17 rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. W związku z powyższym, brak jest informacji, w jakiej dacie Burmistrz, rozpatrzył uwagę, złożoną do wyłożonego do publicznego wglądu projektu planu, nie wiadomo więc czy został zachowany termin, o którym mowa w art. 17 pkt 12 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, w brzmieniu obowiązującym przed 24 września 2023 r. Na marginesie, należy nadmienić, iż w dokumentacji, znajduje się jedynie, niepodpisany przez Burmistrza, „wykaz uwag” wniesionych do wyłożonego do publicznego wglądu projektu planu.

Dokumentacja planistyczna nie zawiera pozytywnej opinii Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska sporządzonej w ramach strategicznej oceny oddziaływania na środowisko, o której mowa, w art. 54 ust. 1 i 57 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz.U. z 2024, poz. 1112 z późn. zm.). Ponadto brak jest uzasadnienia, o którym mowa w art. 42 oraz podsumowania, o którym mowa w art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz.U. z 2024, poz. 1112 z późn. zm.). Brak także w dokumentacji opracowania ekofizjograficznego, sporządzanego

na podstawie art. 72 ust. 4 i 5 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001r. Prawo ochrony środowiska (Dz.U. z 2025r., poz. 647 z późn.zm.)

Wobec powyższego należało stwierdzić, że uchwała Nr XXVIII/224/26 Rady Miejskiej w Baranowie Sandomierskim z dnia 17 lutego 2026 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla terenu położonego w miejscowościach Dąbrowica, Siedleszczany, Skopanie i Suchorzów w Gminie Baranów Sandomierski – ETAP III narusza w sposób istotny zasady i tryb sporządzania planu, co stanowi podstawę do stwierdzenia jej nieważności.

Na rozstrzygnięcie nadzorcze służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie ul. Kraszewskiego 4A za pośrednictwem Wojewody Podkarpackiego w terminie 30 dnia od daty jego otrzymania.

Z up. WOJEWODY PODKARPACKIEGO
(-)
Magdalena Kryczka
Dyrektor Wydziału Prawnego i Nadzoru

Otrzymują:

1. Burmistrz Miasta i Gminy Baranów sSandomierski
2. Przewodniczący Rady Miejskiej w Baranowie Sandomierskim

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE

Działając na podstawie art. 85, art. 86 i art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2024 r. poz. 1465 z późn. zm.)

stwierdzam nieważność

Uchwały nr XXVIII/ 224 /26 Rady Miejskiej w Baranowie Sandomierskim z dnia 17 lutego 2026 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla terenu położonego w miejscowościach Dąbrowica, Siedleszczany, Skopanie i Suchorzów w Gminie Baranów Sandomierski – ETAP III

Uzasadnienie

W dniu 17 lutego 2026 r. Rada Miejska w Baranowie Sandomierskim podjęła uchwałę w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla terenu położonego w miejscowościach Dąbrowica, Siedleszczany, Skopanie i Suchorzów w Gminie Baranów Sandomierski – ETAP III.

W trakcie oceny legalności uchwały numer aktu, organ nadzoru stwierdził, że została ona podjęta z naruszeniem w następującym zakresie:

Na niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie, za pośrednictwem Wojewody Podkarpackiego, w terminie 30 dni licząc od dnia doręczenia rozstrzygnięcia.

Z up. WOJEWODY PODKARPACKIEGO

Magdalena Kryczka

**Wydział Prawny i Nadzoru - DYREKTOR
WYDZIAŁU PRAWNEGO I NADZORU**

Do wiadomości:

.....

